

Arrest

nr. 188 606 van 19 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van X en X, op 2 juli 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 26 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. SOENEN en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 augustus 2011 en 6 februari 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 21 oktober 2011 en 6 februari 2014 vullen zij deze aanvragen aan.

1.2. Op 26 mei 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het betreft de eerste bestreden beslissing, die op 2 juni 2014 aan de verzoekers werd ter kennis gebracht en die is gemotiveerd als volgt:

Het betreft de bestreden beslissingen, en ze zijn als volgt gemotiveerd:

"N., K.
geboren te Erevan op 12.07.1973
en
H., N. (R.R.: ...)
geboren te Erevan op 01.07.1982
en hun minderjarige kinderen
N., L., geboren op 22.03.2002
N., H., geboren op 23.04.2006
nationaliteit: Armenië
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 19.05.2010 asiel aan in België. Deze aanvraag werd op 30.09.2010 afgesloten met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen. Betrokkenen gingen tegen deze weigering in beroep, maar ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde hen op 18.02.2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De duur van de procedure – namelijk 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen dienden op 23.03.2011 ook een aanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Dit verzoek werd onontvankelijk verklaard op 08.06.2011 en aan betrokkenen betekend op 20.06.2011. Betrokkenen gingen op 21.06.2011 tegen deze beslissing in beroep. Deze procedure is nog steeds hangende. Op 09.08.2011 dienden betrokkenen opnieuw een aanvraag in op basis van artikel 9ter. Dit verzoek werd op 01.12.2011 onvankelijk verklaard en er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkenen in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (A.I.). model A, in afwachting van een beslissing ten gronde. Op 12.12.2013 werd een ongegronde beslissing genomen, aan betrokkenen betekend op 30.12.2013, en aan de gemeente werden instructies gegeven om het attest van immatriculatie in te trekken, waardoor het regelmatig verblijf van betrokkenen afliep. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is, maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard werd en in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de procedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Het feit dat nog een beroepsprocedure hangende is tegen de onontvankelijke beslissing van 08.06.2011, kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Deze procedure is niet schorsend en betrokkenen kunnen zich laten vertegenwoordigen door hun raadsman.

Betrokkenen verwijzen ook naar het feit dat hun kinderen in België naar school gaan en leggen schoolrapporten en verklaringen van leerkrachten voor. Echter kan dit niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Betrokkenen tonen immers niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Evenmin tonen zij aan dat hun kinderen voor hun scholing gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven, die niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Wat de vermeende schending van het artikel 3 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing vindt. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar de machtiging tot verblijf aan te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Volledigheidshalve merken wij op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 vallen.

Betrokkenen verwijzen eveneens naar het Internationaal Kinderrechtenverdrag. Wat betreft het invoeren van het artikel 3 van dit verdrag dient te worden opgemerkt dat volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State “de bepalingen van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (RvS, nr. 97 206, d.d 28.06.2001).” In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren.

Wat betreft het aanhalen van artikel 12 dient te worden opgemerkt dat bij een aanvraag op basis van artikel 9bis het kind vertegenwoordigd wordt door de ouders, die de mogelijkheid hebben alle elementen (inclusief deze van hun kinderen) naar voren te brengen, hetzij in de aanvraag, hetzij via aanvullende stukken. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft artikel 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Bijgevolg vormt dit artikel geen buitengewone omstandigheid. Wat betreft het invoeren van het artikel 29 van het kinderrechtenverdrag, namelijk het recht op onderwijs dat gericht is op de ontplooiing van het kind, het bijbrengen van respect voor mensenrechten, voor de ouders, voor de eigen culturele identiteit, voor de nationale waarden en die van andere landen; dat het kind voorbereidt op een verantwoord leven in een vrije samenleving, in de geest van vrede en verdraagzaamheid, gelijkheid tussen geslachten, vriendschap tussen alle volken en groepen en dat het kind ook eerbied bijbrengt voor de natuurlijke omgeving, dient te worden opgemerkt dat betrokkenen niet aantonen dat het onderwijs dat in het land van herkomst aangeboden wordt, niet aan deze criteria voldoet.

Ook tonen betrokkenen niet aan dat de belangen van hun kinderen bij een terugkeer geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst is niet noodzakelijkerwijze tegen het belang van de kinderen. (RvV nr 107.495 d.d 29.07.2013).

De bewering dat de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen zouden voelen door een samenleving waarin zij zo lang hebben gewoond, wordt niet als buitengewone omstandigheid weerhouden. Zoals reeds opgemerkt geeft het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, ipso facto geen recht op verblijf. Bovendien is het de verantwoordelijkheid van de ouders om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij zelf alle stappen te ondernemen om naar hun land van herkomst terug te keren om de aanvraag via de voorziene procedure in te dienen.

Het feit dat betrokkenen Nederlands hebben geleerd, een inburgeringscursus hebben gevolgd, dat hun zoon(tje) lid is van een sportclub, hun dochtertje tekenles volgt, dat zij een vrienden- en kennissenkring

hebben opgebouwd en dat zij attesten en getuigenverklaringen voorleggen, betreffen de integratie van betrokkenen. Deze elementen van integratie hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld.”

1.3. Op 26 mei 2014 beslist de gemachtigde tevens om de beide verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen maken de tweede en derde bestreden beslissingen uit, en werden aan de verzoekers ter kennis gebracht op 2 juni 2014.

De tweede bestreden beslissing, dit is het bevel getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker, is als volgt gemotiveerd:

“De heer

Naam, voornaam: N.n, K.

geboortedatum: 12.07.1973

geboorteplaats: Erevan

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”*

De derde bestreden beslissing, dit is het bevel getroffen ten aanzien van de tweede verzoeksters en de minderjarige kinderen van de verzoekers, bevat de volgende motieven:

“Naam, voornaam: H., N.

geboortedatum: 01.07.1982

geboorteplaats: Erevan

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

De minderjarige kinderen, N., L., geboren op 22.03.2002, en N. H. geboren op 23.04.2006, dienen hun moeder te volgen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te

New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Zij verwijten de verweerder tevens machtsmisbruik.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“4.1.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

In de eerste bestreden beslissing wordt gewezen op de asielprocedure, de medische regularisatieprocedure, de schoolgaande kinderen, de toepassing van internationale verdragsbepalingen, hun integratie...

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.1.2.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

“Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce.” (Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, hun sterke integratie, hun schoolgaande kinderen en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien hebben de verzoekende partijen deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

4.1.3.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

- 4.1.3.1.

Integratie

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat 'de elementen van integratie ... behoren tot de gegrondheid van de aanvraag'.

Rekening houdende met recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet gevolgd worden.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

"Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012)

Er wordt in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (duurzame lokale verankering, langdurig legaal verblijf in België, vrienden- en kennissenkring...) niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet. Er is geen sprake van een ware motivering.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

Er dient benadrukt te worden dat de integratie van de verzoekende partijen is ontstaan in een langdurige periode van legaal dan wel gedoogd verblijf.

De verzoekende partijen hebben bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken. De verzoekende partijen hebben weliswaar hun integratie zelf gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik hebben gemaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het volgende geoordeeld:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoord dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad

stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde.”

(arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

De loutere stelling dat ‘de elementen van integratie hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld, is geen afdoende motivering.

Het feit dat elementen van sterke integratie na een langdurig ononderbroken verblijf de gegrondheid van een aanvraag tot machtiging staven, houdt niet in dat diezelfde elementen niet eveneens als buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

- 4.1.3.2.

Humanitaire elementen

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, dient ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening gehouden te worden.

De beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de belangen van de kinderen.

De belangen van de kinderen, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is dienen, in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

Het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van de minderjarige kinderen.

De scholing van de kinderen draagt bij tot deze stabiliteit.

Een onderbreking van de scholing schaadt wel degelijk de belangen van de kinderen, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten treedt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

“Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.”

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

“Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind.”

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

Kinderen dienen na een langdurig verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten.

- 4.1.3.3.

Evenredigheidsstoets

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

“Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen”

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

Het recht op privéleven van het de verzoekende partijen dient gerespecteerd te worden.

Dat van een gezin met (schoolgaande) kinderen vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die de kinderen alhier kennen achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit. De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

- 4.1.3.4.

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partijen is niet geheel in overeenstemming met één van de situatie beschreven in de regeringsinstructies, doch vindt aansluiting bij meerdere criteria die een langdurige procedures en een langdurig ononderbroken verblijf, gepaard gaande met schoolgaand kinderen, als maatstaf vooropstellen.

De situatie van de verzoekende partijen kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceren.

De verzoekende partijen mochten verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zouden kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Er kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden niet overeenstemt met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de regeringsinstructies, doch dient vastgesteld te worden dat de feitelijkheden eigen aan het dossier van de verzoekende partijen bewijs leveren van hun duurzame lokale verankering.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partijen reeds geruime tijd ononderbroken in België verblijven en dit reeds sinds mei 2010, aldus reeds ruim vier jaar.

De verzoekende partijen verbleven tijdens hun langdurige verblijfprocedures geruime periode legaal in België (van datum asielaanvraag – 19/05/2010 – tot datum ongegrondheidsbeslissing 9ter – 30/12/2013).

De verblijfsprocedures van de verzoekende partijen hebben geruime tijd geduurd. Zo duurde de medische regularisatieprocedure twee en een half jaar.

Daarnaast is het zo dat de verzoekende partijen zich hebben geïntegreerd in België, taallessen hebben gevolgd en een sociaal netwerk hebben opgebouwd.

De kinderen van de verzoekende partijen zijn schoolgaand en hebben zich ook aangepast aan de Belgische samenleving.

De verzoekende partijen zijn tevens werkbereid.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

4.1.4.

Machtsmisbruik

Tenslotte dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partijen op het ogenblik van hun aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet net een aanvraag in toepassing van artikel 9ter hadden ingediend, en zij korte tijd later een attest van immatriculatie werden afgeleverd en aldus legaal op het Belgisch grondgebied verbleven.

a)

Op datum van 19/08/2011 hebben de verzoekende partijen hun aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Kort daarna, op 01/12/2011, werd aan hen in het kader van hun medische regularisatieprocedure, ingediend op 09/08/2011, een attest van immatriculatie afgeleverd.

De verzoekende partijen verbleven aldus op het ogenblik van hun aanvraag onbetwistbaar in een situatie van buitengewone omstandigheden, zijnde de medische redenen.

Uiteraard, na het wegvallen van de manifest aanwezige buitengewone omstandigheden, heeft de dienst Vreemdelingenzaken ook de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afgewezen.

Er is geen wettelijke termijn waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken dient te beslissen omtrent de ontvankelijkheid dan wel de gegrondheid van de humanitaire regularisatieaanvraag.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de mogelijkheid om beslissingen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bewust uit te stellen – ook al zijn er op het ogenblik van de aanvraag manifest buitengewone omstandigheden aanwezig – en afwacht totdat de aanwezige onbetwistbare buitengewone omstandigheden (in casu de lopende medische regularisatieprocedure) vervallen.

Dat een dergelijke praktijk machtsmisbruik uitmaakt.

Het is correct dat er in de wet geen termijn wordt voorzien waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing dient te nemen in het kader van aanvragen tot machtiging tot verblijf, doch de Dienst Vreemdelingenzaken misbruikt haar macht door bewust aanvragen die ontvankelijk zijn niet ten gronde te behandelen in afwachting totdat de omstandigheid die onbetwistbaar aanleiding geeft tot deze ontvankelijkheid wegvalt.

b)

Er dient toepassing gemaakt te worden van het adagium ‘nemo turpitudinem suam allegans auditur’.

Als de verzoekende partijen gerechtigd waren op tijdelijk verblijf, kan toch moeilijk in alle redelijkheid voorgehouden worden in de bestreden beslissing dat de verzoekende partijen naar Armenië dienen terug te keren om een loutere formaliteit na te leven, terwijl de wet wel degelijk toelaat de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Bovendien hadden de verzoekende partijen de medische problematiek, die aanleiding gaf tot het attest van immatriculatie, in de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheden ingeroepen.

Met een immatriculatieattest mochten de verzoekende partijen het land niet verlaten op gevaar niet meer terug te kunnen keren. Het immatriculatieattest wordt door de verwerende partij immers niet als

een verblijfstitel maar als een verblijfsdocument met tijdelijke toegang tot verblijf op het grondgebied beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken behandelt de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met opzet slechts nadat zij een definitieve beslissing ten gronde in de medische regularisatieprocedure werd genomen.

Hierdoor neemt enerzijds de behandelingstermijn van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door toedoen van de Dienst Vreemdelingenzaken toe.

Bovendien laat het anderzijds de Dienst Vreemdelingenzaken toe om na de weigering in het kader van de medische regularisatieprocedure plots te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om een aanvraag in België in te dienen én wijst het de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet af als onontvankelijk.

De Dienst Vreemdelingenzaken beroept zich bijgevolg op haar eigen schandelijk optreden.

De verzoekende partijen dienden hun medische regularisatieaanvraag in op datum van 09/08/2011, net voor de indiening van het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 19/08/2011.

Dit toont in ieder geval aan dat de verzoekende partijen terecht de medische redenen inriepen in België om een aanvraag in te dienen en dat die reeds bestonden op datum van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De medische regularisatieprocedure werd trouwens ook aangehaald in de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om als buitengewone omstandigheden weerhouden te worden.

Uiteindelijk wacht de Dienst Vreemdelingenzaken met opzet tot na de weigering in het medische regularisatiedossier om de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet af te wijzen.

Het is werkelijk een schande dat de verzoekende partijen dienen te vernemen dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard na maandenlang met opzet talmen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet op haar eigen fout – het onredelijk lange wachten – beroepen om thans te stellen dat de verzoekende partijen hun aanvraag in Armenië moeten indienen, terwijl de Vreemdelingenwet wel degelijk toelaat om een aanvraag in België in te dienen.

De Dienst Vreemdelingenzaken weet heel goed dat aan de verzoekende partijen, die expressis verbis hun medische redenen inriepen in het verzoek conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een attest van immatriculatie werd afgegeven en dat zij zodoende gemachtigd werden tot (tijdelijk) verblijf.

De aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd met opzet pas na de weigering ten gronde in de medische regularisatieprocedure onontvankelijk verklaard. Dit is geen normaal, zorgvuldig bestuursoptreden.

De verzoekende partijen verwijzen dan ook terug naar het adagium 'nemo turpitudinem suam allegans auditur'.

Niemand mag gehoord worden die zich op haar eigen schandelijkheid beroept.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan bijgevolg thans niet op rechtmatige wijze stellen dat de verzoekende partijen maar naar Armenië moeten terugkeren om daar een pure formaliteit te vervullen, terwijl terecht hun medische regularisatieprocedure als buitengewone omstandigheden inriepen om de aanvraag in België in te dienen én de verzoekende partijen tijdens de behandelingstermijn eveneens maandenlang legaal in België waren middels een attest van immatriculatie.

4.1.5.

De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden."

2.1.1. Uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het eerste middel blijkt dat de daarin ontwikkelde grieven exclusief zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard.

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze

werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt dienaangaande vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk is gemotiveerd, en dit zowel in rechte als in feite. Er wordt immers in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekers aangehaalde elementen (meer bepaald het lange verblijf in België en de hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de duur van de asielprocedure, de aangehaalde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 3, 12 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, de belangen en het schoollopen van de kinderen en de gevoelens van krenking en afwijzing bij een gedwongen terugkeer) geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij *“de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Voor zover de verzoekers aanvoeren dat in de eerste bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom *“de integratie”* niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, wordt erop gewezen dat in de eerste bestreden beslissing geenszins op algemene wijze wordt gesteld dat *“de elementen van integratie hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld”*. De verzoekers verliezen uit het oog dat de gemachtigde slechts over welbepaalde elementen van integratie (*“deze elementen”*) stelt dat deze betrekking hebben op de gegrondheid en dat zij niet behandeld worden in de ontvankelijkheidsfase. De gemachtigde heeft het ter zake enkel over de volgende elementen: *“het feit dat betrokkenen Nederlands hebben geleerd, een inburgeringscursus hebben gevolgd, dat hun zoontje lid is van een sportclub, hun dochtertje tekenles volgt, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en dat zij attesten en getuigenverklaringen voorleggen”*. De verzoekers maken niet aannemelijk waarom deze motivering, die op zich duidelijk is, niet afdoende zou zijn in het licht van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het standpunt van de gemachtigde vindt overigens steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet reikt niet zo ver dat de gemachtigde tevens zou moeten motiveren waarom de specifieke elementen die hij aanmerkt als zijnde behorende tot de gegrondheid van de aanvraag, geen buitengewone omstandigheid vormen die de verzoekers verhindert om hun aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Een dergelijke motiveringsplicht zou immers het onderscheid, zoals besproken onder punt 2.1.3., tussen de ontvankelijkheid of regelmatigheid van de aanvraag, en de gegrondheid van de aanvraag helemaal teniet doen.

Waar de verzoekers er in dit kader meermaals de nadruk op leggen dat hun integratie is ontstaan in een langdurige periode van legaal dan wel gedoogd verblijf en waar zij aangeven dat het feit dat elementen van sterke integratie na een langdurig ononderbroken verblijf de gegrondheid van een aanvraag tot machtiging staven, niet inhoudt dat diezelfde elementen niet eveneens als buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden, merkt de Raad op dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom het lange al dan niet gedoogde verblijf in België geen buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt dienaangaande het volgende: *“Betrokkenen vroegen op 19.05.2010 asiel aan in België. Deze aanvraag werd op 30.09.2010 afgesloten met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen. Betrokkenen gingen tegen deze weigering in beroep, maar ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde hen op 18.02.2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De duur van de procedure – namelijk 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd*

worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkenen dienden op 23.03.2011 ook een aanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Dit verzoek werd onontvankelijk verklaard op 08.06.2011 en aan betrokkenen betekend op 20.06.2011. Betrokkenen gingen op 21.06.2011 tegen deze beslissing in beroep. Deze procedure is nog steeds hangende. Op 09.08.2011 dienden betrokkenen opnieuw een aanvraag in op basis van artikel 9ter. Dit verzoek werd op 01.12.2011 onvankelijk verklaard en er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkenen in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (A.I.). model A, in afwachting van een beslissing ten gronde. Op 12.12.2013 werd een ongegronde beslissing genomen, aan betrokkenen betekend op 30.12.2013, en aan de gemeente werden instructies gegeven om het attest van immatriculatie in te trekken, waardoor het regelmatig verblijf van betrokkenen afliep. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is, maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard werd en in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de procedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Het feit dat nog een beroepsprocedure hangende is tegen de onontvankelijke beslissing van 08.06.2011, kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Deze procedure is niet schorsend en betrokkenen kunnen zich laten vertegenwoordigen door hun raadsman." De verzoekers maken geheel niet aannemelijk waarom deze motieven niet afdoende zijn om het lange verblijf in België niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te aanvaarden.

Waar de verzoekers nog verwijzen naar de arresten nr. 92 227 van 27 november 2012 en 122 728 van 18 april 2014 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu *in casu* met de eerste bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, terwijl het door de arrest nr. 92 227 een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond werd verklaard tot voorwerp had en het arrest nr. 122 728 een beslissing tot intrekking van verblijf betrof. Beide gevallen kunnen geenszins naar analogie worden toegepast in een zaak die een onvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot voorwerp heeft.

Uit de concrete uiteenzetting van het middel blijkt bovendien dat de verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3. Waar de verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Ook het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen is.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de

verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Waar de verzoekers voorhouden dat hun integratie werd opgebouwd na een langdurige periode van legaal dan wel gedoogd verblijf, dat zij die integratie weliswaar zelf hebben gecreëerd, maar dat zij geen misbruik hebben gemaakt en hebben gehandeld als zorgvuldige personen door gebruik te maken van de mogelijkheden die door de Belgische autoriteiten werden geboden, herhaalt de Raad dat de gemachtigde dienaangaande als volgt motiveerde: *“Betrokkenen vroegen op 19.05.2010 asiel aan in België. Deze aanvraag werd op 30.09.2010 afgesloten met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen. Betrokkenen gingen tegen deze weigering in beroep, maar ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde hen op 18.02.2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De duur van de procedure – namelijk 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkenen dienden op 23.03.2011 ook een aanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Dit verzoek werd onontvankelijk verklaard op 08.06.2011 en aan betrokkenen betekend op 20.06.2011. Betrokkenen gingen op 21.06.2011 tegen deze beslissing in beroep. Deze procedure is nog steeds hangende. Op 09.08.2011 dienden betrokkenen opnieuw een aanvraag in op basis van artikel 9ter. Dit verzoek werd op 01.12.2011 onvankelijk verklaard en er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkenen in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (A.I.). model A, in afwachting van een beslissing ten gronde. Op 12.12.2013 werd een ongegronde beslissing genomen, aan betrokkenen betekend op 30.12.2013, en aan de gemeente werden instructies gegeven om het attest van immatriculatie in te trekken, waardoor het regelmatig verblijf van betrokkenen afliep. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is, maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard werd en in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de procedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Het feit dat nog een beroepsprocedure hangende is tegen de onontvankelijke beslissing van 08.06.2011, kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Deze procedure is niet schorsend en betrokkenen kunnen zich laten vertegenwoordigen door hun raadsman.”* De loutere bewering van de verzoekers dat de gemachtigde “de samenloop van de omstandigheden” zou hebben genegeerd mist dan ook feitelijke grondslag nu de gemachtigde uitdrukkelijk motiveert waarom de verzoekers geen recht op verblijf hebben gehad en waarom het gedoogd verblijf geen buitengewone omstandigheid vormt. De verzoekers verzuimen voorts om te verduidelijken waarin precies de “samenloop van de omstandigheden” zou bestaan, zodat het middel op dit punt niet verder onderzocht kan worden dan in het licht van de voorgaande argumentatie omtrent het ontstaan van de integratie in een langdurige periode van legaal dan wel gedoogd verblijf.

De gemachtigde heeft zich voorts tevens op het standpunt gesteld dat welbepaalde elementen van integratie betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag zodat zij niet kunnen worden behandeld in het ontvankelijkheidsonderzoek. Zoals hierboven weergegeven, is dit standpunt in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Ook de Raad meent dat een dergelijke beoordeling, gelet op het essentieel tweeledige onderzoek in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet kennelijk onredelijk is. Dat de verzoekers zich als zorgvuldige personen zouden hebben gedragen en op die manier geïntegreerd zijn geraakt doet aan het voorgaande niets af. De verzoekers tonen met hun betoog niet aan waarom zich in hun geval een andere beoordeling van de door hen aangevoerde elementen inzake integratie en lang verblijf in België opdringt. De Raad wijst er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekers in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Het dient tevens te worden benadrukt dat de gemachtigde ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor de Raad slechts een marginale controle op zijn beslissing kan uitoefenen. *In casu* tonen de verzoekers echter niet aan dat de thans voorliggende beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

2.1.4. De verzoekers stellen voorts dat “de belangen van de kinderen, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, dienen in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase”. Zij verwijzen in dit kader naar de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet. De Raad stelt echter vast dat de eerste bestreden beslissing zeer uitgebreide motieven bevat aangaande de belangen van de kinderen en hun scholing, zodat de verzoekers niet dienstig kunnen voorhouden dat het bestuur geen rekening zou gehouden hebben met de belangen van de kinderen bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde motiveert met name als volgt: *“Betrokkenen verwijzen ook naar het feit dat hun kinderen in België naar school gaan en leggen schoolrapporten en verklaringen van leerkrachten voor. Echter kan dit niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Betrokkenen tonen immers niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Evenmin tonen zij aan dat hun kinderen voor hun scholing gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven, die niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. (...) Betrokkenen verwijzen eveneens naar het Internationaal Kinderrechtenverdrag. Wat betreft het inroepen van het artikel 3 van dit verdrag dient te worden opgemerkt dat volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State “de bepalingen van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (RvS, nr. 97 206, d.d. 28.06.2001).” In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Wat betreft het aanhalen van artikel 12 dient te worden opgemerkt dat bij een aanvraag op basis van artikel 9bis het kind vertegenwoordigd wordt door de ouders, die de mogelijkheid hebben alle elementen (inclusief deze van hun kinderen) naar voren te brengen, hetzij in de aanvraag, hetzij via aanvullende stukken. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft artikel 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Bijgevolg vormt dit artikel geen buitengewone omstandigheid. Wat betreft het inroepen van het artikel 29 van het kinderrechtenverdrag, namelijk het recht op onderwijs dat gericht is op de ontplooiing van het kind, het bijbrengen van respect voor mensenrechten, voor de ouders, voor de eigen culturele identiteit, voor de nationale waarden en die van andere landen; dat het kind voorbereidt op een verantwoord leven in een vrije samenleving, in de geest van vrede en verdraagzaamheid, gelijkheid tussen geslachten, vriendschap tussen alle volken en groepen en dat het kind ook eerbied bijbrengt voor de natuurlijke omgeving, dient te worden opgemerkt dat betrokkenen niet aantonen dat het onderwijs dat in het land van herkomst aangeboden wordt, niet aan deze criteria voldoet. Ook tonen betrokkenen niet aan dat de belangen van hun kinderen bij een terugkeer geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst is niet noodzakelijkerwijze tegen het belang van de kinderen. (RvV nr 107.495 d.d. 29.07.2013). De bewering dat de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijke gekrenkt en afgewezen zouden voelen door een samenleving waarin zij zo lang hebben gewoond, wordt niet als buitengewone omstandigheid weerhouden. Zoals reeds opgemerkt geeft het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, ipso facto geen recht op verblijf. Bovendien is het de verantwoordelijkheid van de ouders om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij zelf alle stappen te ondernemen om naar hun land van herkomst terug te keren om de aanvraag via de voorziene procedure in te dienen.”* De Raad stelt vast dat de verzoekers niet betwisten dat zij niet hebben aangetoond dat hun kinderen geen onderwijs kunnen genieten in hun land van herkomst en dat zij evenmin aantoonden dat hun kinderen voor hun scholing gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven, die niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien benadrukt de gemachtigde dat de verzoekers steeds hebben geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Er wordt ook expliciet gesteld dat de verzoekers niet aangetoond hebben dat de belangen van hun kinderen bij een terugkeer geschaad worden en dat een terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijkerwijze tegen het belang van is de kinderen. De verzoekers tonen met hun vage betoog omtrent de belangen van hun kinderen niet aan dat deze beoordeling de redelijkheid te buiten zou gaan. Zij maken geenszins aannemelijk dat hun kinderen in Armenië in een instabiele leefomgeving terecht zullen komen of nog, dat zij zich aldaar niet verder zouden kunnen ontplooiën en ontwikkelen. Bovendien wijst de Raad erop dat de leefsituatie van de kinderen in België, in tegendeel tot wat de verzoekers voorhouden, geenszins stabiel te noemen is gelet op in de eerste bestreden vermelde preciaire verblijfssituatie waarin ze zich steeds bevonden hebben.

Daarnaast merkt de Raad op dat de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen.

Krachtens artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Ook deze bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luidt van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben. (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32) Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen. (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5) Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet kunnen de verzoekers zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen.

Tot slot wordt opgemerkt dat verzoekers met de loutere verwijzing naar een aantal bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet, niet aannemelijk maken dat zij in de onmogelijkheid verkeren om zich te gedragen naar de bepaling van artikel 9 van de vreemdelingenwet die voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit het buitenland moet worden ingediend. De door verzoekers aangehaalde bepalingen vormen niet automatisch een geldige grond om niet aan de voorwaarden van de verblijfswetgeving te moeten voldoen (*mutatis mutandis* RvS 28 juni 2006, nr. 160.740).

De aangevoerde schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de vreemdelingenwet, kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden.

In zoverre tenslotte dat de verzoekers zouden voorhouden dat het schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.1.5. De verzoekers voeren verder de schending aan van het evenredigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM, en meer bepaald in het licht van de bescherming van hun gezins- en privéleven. Zij stellen dat de verweerder geen afweging heeft gemaakt tussen de ongemakken waarmee de verzoekers zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

De Raad stelt echter vast dat de eerste bestreden beslissing concrete motieven bevat dienaangaande, en dat de verweerder wel degelijk een dergelijke afweging heeft gemaakt. De verweerder motiveert immers in dit kader als volgt: *“Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar de machtiging tot verblijf aan te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Volledigheidshalve merken wij op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 vallen.”*, en *“Ook tonen betrokkenen niet aan dat de belangen van hun kinderen bij een terugkeer geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst is niet noodzakelijkerwijze tegen het belang van de kinderen.”* De Raad stelt met de

verweerder vast dat de bevelen om het grondgebied te verlaten inderdaad gelden voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van het gezinsleven *in casu* geen sprake kan zijn.

Waar de verzoekers voorts wijzen op hun privéleven, merkt de Raad op dat de verzoekers, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, nooit gemachtigd werden tot een verblijf in het Rijk. Het betreft *in casu* dus een zogenaamde situatie van eerste toegang. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds in dat verband in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de betrokken vreemdeling geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de betrokkene partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt. Voorts wijst de Raad er nogmaals op dat de verzoekers niet concreet aannemelijk maken dat hun kinderen in een instabiele leefomgeving zullen terechtkomen en dat zij verstoken zullen blijven van onderwijs.

Bovendien blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde van oordeel is dat het eventuele opgebouwde privéleven is ontstaan tijdens de behandeling van verschillende verblijfsprocedures, maar dat de verzoekers steeds wisten dat hun verblijf precair was. De verzoekers tonen dan ook niet concreet aan dat er, bij het louter onontvankelijk verklaren van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, sprake zou zijn van een kennelijk onevenwicht tussen het privébelang van de verzoekers en het belang van de Belgische staat inzake een effectieve immigratiecontrole.

De verzoekers maken geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk, noch tonen zij concreet aan dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden.

2.1.6. De verzoekers laten tevens gelden dat *“zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet”, dat “(h)et afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt” en dat er “(t)ot op heden (...) nog geen nieuw beleid (is) bekend gemaakt”*. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekers zich bij hun aanvragen (of hun aanvullingen op deze aanvragen) hebben beroepen op de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009).

Uit de voorliggende aanvraag blijkt wel dat de verzoekers zich hebben beroepen op *“de filosofie van de Wet van 15 december 1980, de omzendbrief, welke betreffende de toepassing van artikel 9bis is verschenen en de Wet van 22 december 1999, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk”*. De Raad kan enkel herhalen dat het de verzoekers, als aanvragers, toekwam om in de aanvraag klaar en duidelijk uiteen te zetten op grond van welke omstandigheden niet kan verwacht worden dat zij terugkeren naar het land van oorsprong om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

Ten overvloede wordt er op gewezen dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”* (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932).

Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Het is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het onderdeel van het eerste middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het non-discriminatiebeginsel blijkt evenmin, nu de verzoeker in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Bovendien kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380).

2.1.7. De verzoekers betogen tot slot dat zij op 19 augustus 2011 een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend en dat hen kort daarna, op 1 december 2011, in het kader van hun medische regularisatieprocedure (ingediend op 9 augustus 2011) een attest van immatriculatie werd afgeleverd. Zij menen dat zij daarom op het ogenblik van hun aanvraag in een situatie van buitengewone omstandigheden verkeerden, zijnde de medische redenen. Zij stellen dat de gemachtigde de beslissingen inzake hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bewust heeft uitgesteld – ook al zijn er op het ogenblik van de aanvraag manifest buitengewone omstandigheden aanwezig – en heeft getalmd totdat de aanwezige onbetwistbare buitengewone omstandigheden (de lopende medische regularisatieprocedure) waren vervallen. Een dergelijke praktijk maakt volgens de verzoekers machtsmisbruik uit.

De Raad wijst vooreerst op de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen. Meer specifiek oordeelde de Raad van State dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c); RvS 25 mei 2005, nr. 144.961).

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig, schandelijk of in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde zich met betrekking tot de buitengewone omstandigheden plaatst op het moment van het treffen van eerste bestreden beslissing en dat hij hierbij verwijst naar de feitelijke omstandigheden die op dat moment voorlagen, met name dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 12 december 2013 ongegrond werd verklaard zodat het attest van immatriculatie werd ingetrokken waardoor het regelmatig verblijf van de verzoekers afliep.

In de mate dat de verzoekers de verweerder ervan beschuldigen met opzet te hebben gewacht tot het ongegrond verklaren van de medische verblijfsaanvraag om de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te kunnen verklaren, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de verzoekers zelf en terecht erkennen dat er in de wet geen termijn wordt voorzien waarbinnen een beslissing dient te worden genomen in het kader van aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bovendien moet worden opgemerkt overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg kan hebben dat de aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden ingewilligd. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet immers evenmin enige sanctie bij een eventuele overschrijding van de redelijke termijn. De eventuele schending van de redelijke termijn als beginsel van behoorlijk bestuur kan overigens hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoekers (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). De verzoekers kunnen dan ook geen voordeel halen uit dit onderdeel van het middel, zodat zij er geen belang bij hebben.

De Raad wijst er daarbij nog op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Er bestaat er in hoofde van de overheid geen verplichting om te motiveren waarom zij een bepaalde tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat de gemachtigde heeft opgetreden binnen het wettelijke kader dat is voorgeschreven inzake de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat geen machtsmisbruik of onzorgvuldig optreden kan blijken. Het gegeven dat de verweerder eerder had kunnen beslissen, doet geen afbreuk aan het feit dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet toelaat dat de buitengewone omstandigheden worden beoordeeld op het moment dat de beslissing wordt getroffen, of nog zoals de Raad van State reeds oordeelde *“op het ogenblik van de beslissing tengevolge waarvan de verzoeker(s) niet meer beschikte(n) over een wettig verblijf en niet op het ogenblik dat de aanvraag wordt ingediend”* (RvS 25 mei 2005, nr. 144.961).

2.1.8. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel, is niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of machtsmisbruik.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 7, 62, en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel. Verder verwijten de verzoekers de verweerder een manifeste beoordelingsfout.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“4.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partijen mede te delen dat zij het grondgebied dienen te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.2.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlages 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’.

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

(eigen onderlijning)

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

Met andere woorden, humanitaire aspecten dienen in rekening gebracht te worden bij het al dan niet uitvaardigen van een verwijderingsbeslissing. De Dienst Vreemdelingenzaken is nochtans erg goed op de hoogte van de humanitaire aspecten eigen aan het dossier van de verzoekende partijen, gelet op de aanvraag tot humanitaire regularisatie.

Een mogelijke schending van de rechten van de kinderen dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

In de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd verwezen naar ondermeer de rechten van het kind.

De verzoekende partijen roepen aldus uitdrukkelijk dit verdrag in teneinde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook op expliciete wijze argumenteren waarom de toepassing van dit verdrag niet kunnen plaatsvinden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motivering omtrent deze verdragsbepalingen, hoewel de toepassing hiervan uitdrukkelijk werd verzocht door de verzoekende partijen.

Een mogelijke schending van de rechten van het kind dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

4.2.3.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbr. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoekende partijen kunnen inroepen om wel in België te verblijven.

De bestreden beslissingen zijn kennelijk onzorgvuldig en maken een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

4.2.4.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de verwerende partij met alle elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partijen hebben rekening gehouden, wetende de humanitaire aspecten én de belangen van de kinderen.”

2.2.1. Uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het tweede middel blijkt dat de daarin ontwikkelde grieven exclusief zijn gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissingen, dit zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten die aan elk van de verzoekers werden afgeleverd.

2.2.2. De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

De bestreden bevelen moeten dan ook duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede en derde bestreden beslissing telkenmale verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat aan de eerste verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en dat aan de tweede verzoekster een bevel wordt gegeven omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Deze vaststellingen worden door de verzoekers niet betwist en zij maken ook niet duidelijk op welk punt de geboden motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede en derde bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekers verwijzen naar het bepaalde in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en geven te kennen dat in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten expliciet moet worden gemotiveerd waarom het Kinderrechtenverdrag, dat zij hadden ingeroepen bij hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geen toepassing kan vinden. Het standpunt van de verzoekers vindt echter geen steun in de wet. Noch in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, noch in artikel 74/13 van diezelfde wet kan immers worden gelezen dat de gemachtigde in de akte van het bevel om het grondgebied te verlaten telkenmale moet motiveren waarom de hogere verdragsrechtelijke normen, *in casu* beroepen de verzoekers zich op het Kinderrechtenverdrag en de belangen van hun kinderen, de afgifte van het bevel niet in de weg staan. In dit kader wijst de Raad er op dat de verzoekers zelf erkennen dat er ter zake een gebonden bevoegdheid voortvloeit uit artikel 7 van de vreemdelingenwet. Deze gebonden bevoegdheid kan weliswaar niet leiden tot de afgifte van een bevel dat strijdig is met een welbepaald grondrecht zoals onder meer de grondrechten van het EVRM en het Kinderrechtenverdrag, doch dit betekent nog niet dat daarom ook uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd ten aanzien van elk van de mogelijks in het geding zijnde “*meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag*”.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van de bestreden bevelen heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in het bevel zelve dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “*bij het nemen*” van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht doch niet op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze zorgvuldigheidsplicht gebiedt dan wel dat de beoordeling van de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen dient te geschieden op een relevant tijdstip ten aanzien van het treffen van de beslissing tot verwijdering. Hierna zal blijken dat hieraan *in casu* is voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. *In casu* beroepen de verzoekers zich concreet op de belangen van hun kinderen alsook op de “*humanitaire aspecten*” die zij hadden aangevoerd in hun aanvraag tot humanitaire regularisatie. Wat dit laatste betreft, merkt de Raad op dat de verzoekers nalaten concreet te duiden met welke humanitaire aspecten de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden bij de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze bijzonder vage vermelding laat de Raad dan ook niet toe haar wettigheidstoetsing door te voeren. Het komt de Raad immers niet toe om de middelen voor de verzoekers concreet in te vullen en te gissen wat zij precies bedoelen met de “*humanitaire aspecten*”.

Inzake het belang van de kinderen, merkt de Raad op dat de bevelen om het grondgebied te verlaten op dezelfde dag werden genomen en ter kennis gebracht als de *in casu* eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing, zoals besproken onder punt 2.1., blijkt dat de gemachtigde wel degelijk heeft geoordeeld dat de

belangen van de kinderen van de verzoekers een terugkeer naar het land van herkomst, om aldaar de aanvraag in te dienen, niet in de weg staat. De gemachtigde heeft tevens gesteld dat het niet aangetoond is dat de kinderen van de verzoekers geen adequaat onderwijs kunnen genieten in hun land van herkomst. Hoewel deze motieven niet nogmaals zijn overgenomen zijn in de bevelen om het grondgebied te verlaten op zich, staat het dus vast dat de verweerder wel degelijk op de dag van de bestreden bevelen zelve de door de verzoekers aangebrachte belangen van hun kinderen heeft beoordeeld. De verzoekers maken met hun vage en overwegend rechtstheoretische betoog niet concreet aannemelijk dat deze beoordeling, waarvan zij onmiskenbaar kennis hebben, kennelijk onredelijk zou zijn of dat de gemachtigde bepaalde concrete elementen inzake de belangen van hun kinderen over het hoofd zou hebben gezien.

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoekers verzuimen om concreet toe te lichten met welke elementen van hun specifieke situatie de gemachtigde precies ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

Met hun loutere bewering dat de bevelen disproportioneel bezwarend zijn ten overstaan van hun belang om wel in België te verblijven en met de louter rechtstheoretische uiteenzettingen die op geen enkele wijze worden betrokken op de wettigheid van de bestreden bevelen, tonen de verzoekers verder geenszins aan dat het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht is geschonden. Zij lichten de beweerde disproportionaliteit of kennelijke onredelijkheid immers op geen enkele wijze concreet toe. Evenmin tonen zij concreet aan dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout zou hebben gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE